

La LGBTI-fobia, más visible que nunca

JORGE MANCEBO :: 27/06/2020

En 2019, en Cataluña, según datos del Observatorio contra la Homofobia, aumentaron las incidencias registradas en un 41% respecto al año anterior.

[Català]

L'LGBTI-fòbia, més visible que mai

Els observatoris i els col·lectius contra l'LGBTI-fòbia a Catalunya i el País Valencià han registrat un augment de les agressions durant l'últim any. En 2019, a Catalunya, segons dades de l'Observatori contra l'Homofòbia, van augmentar les incidències registrades en un 41% respecte a l'any anterior. Tot i això, apunten que la majoria de les agressions continuen sense denunciar-se a causa de la revictimització que sofreix el col·lectiu durant el procés judicial

El 6 d'octubre de 1991, Sonia Rescalvo Zafra va ser assassinada a Barcelona. Sis caps rapats neonazis van entrar al parc de la Ciutadella i es van dirigir a la glorieta dels Músics. En aquest indret es trobaven Sonia i la seua companya, Doris Romero, a qui van identificar com a "embalums" amb "aspecte de travesti". Sonia va ser assassinada, mentre que Doris va resultar ferida de gravetat. Abans d'abandonar el parc, el grup de neonazis va agredir tres persones sense llar, dues d'elles van aconseguir escapar i una va perdre la vista d'un ull a causa de la pallissa. Aquest crim transfòbic va marcar la història recent del moviment LGBTI a Catalunya. Tot just un any després del judici, una de les reivindicacions del moviment era assolida amb la incorporació de l'agreujant d'odi a l'ordenament jurídic espanyol pels crims motivats per l'orientació sexual o la identitat de gènere, i amb la reforma del codi penal l'any 1995. A més a més, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC) va crear l'oficina antidiscriminatòria, que es va convertir anys més tard en l'Observatori contra l'Homofòbia (OCH) com a eina activista i de defensa del col·lectiu LGBTI.

Al País Valencià, el 5 de maig de 2014, Javier Abril va ser convidat per tres joves a una festa, organitzada en la casa d'un d'ells a Gandia (la Safor). Javier va rebre tretze punyalades, que li costaren la vida, sota el "pretext" que volia "tocar" un d'ells

Al País Valencià, el 5 de maig de 2014, Javier Abril va ser convidat per tres joves a una festa, organitzada en la casa d'un d'ells a Gandia (la Safor). Javier va rebre tretze punyalades, que li costaren la vida, sota el "pretext" que volia "tocar" un d'ells. La policia va tardar 45 dies a trobar el seu cos totalment esquarterat a Pego (Marina Alta). L'Observatori contra l'Homofòbia va denunciar públicament els fets a la fiscalia i va fer arribar el cas a diversos grups parlamentaris de les Corts Valencianes, entitats i activistes LGBTI de Gandia. Dos anys més tard, l'any 2016, va arribar a l'Audiència Provincial de València, on el

jutjat va declarar culpable un dels tres nois, que es va autoinculpar. L'assassí fou condemnat a setze anys de presó amb l'atenuant d'embriaguesa i l'agreujant d'homofòbia. Al seu torn, però, sense comptar amb el teixit associatiu LGBTI, l'any 2017 es reobriria el cas al Tribunal Superior de Justícia, que va eliminar l'agreujant d'homofòbia. La defensa va al·legar el pànic de l'assassí davant les "insinuacions" de Javier en un context d'embriaguesa. Javier Abril representa un dels casos d'homofòbia més cruel i impune del País Valencià.

Sonia, Doris i Javier són alguns dels casos que representen la punta de l'iceberg de l'LGBTI-fòbia, és a dir, l'odi o aversió contra les persones que pertanyen al col·lectiu LGBTI. Es mostra a través de situacions discriminatòries sustentades en un sistema cultural, social i econòmic que regula la sexualitat i facilita la legitimitat a algunes persones, emparades per l'estructura d'aquest sistema.

Increment de les agressions a Catalunya

L'OCH ha publicat recentment l'informe *L'estat de l'LGTBI-fòbia a Catalunya*, on en l'any 2019 s'ha registrat un increment del 41% d'incidències registrades (160) respecte al 2018 (113). A l'informe s'expliquen les xifres, tant a nivell quantitatiu com qualitatiu, per entendre en quin moment es troben les persones LGBTI a Catalunya i es denuncien situacions de discriminació per orientació sexual o identitat de gènere. De fet, però, l'objectiu principal del col·lectiu LGBTI -més enllà del reconeixement formal dels drets- consisteix a fer públics els conflictes socials tradicionalment considerats com a assumptes privats.

El president de l'Observatori contra l'Homofòbia a Catalunya i militant del Front d'Alliberament Gai de Catalunya, Eugeni Rodríguez, explica: "Com s'observa a l'informe, la imatge és un iceberg, on només es veu una punta molt mínima". I afegeix: "Un fet és que en tots els països on es fan estudis, hi ha un consens en el fet que al col·lectiu li costa molt anar a l'itinerari oficial". De fet, l'informe assenyala que la majoria de persones que sofreixen LGBTI-fòbia -no denuncien. En 2019, del total d'incidències registrades, només se'n va denunciar un 28,7%.

Al País Valencià, el director de l'Observatori Valencià contra l'LGBTI-fòbia, Toño Abad, explica que hi ha hagut un augment del nombre global d'agressions respecte a l'any anterior. En 2018 es registraren 111 casos, mentre que l'any 2019 foren 129

Rodríguez detalla que hi ha diverses fonts especialitzades en delictes d'odi i "les dades rarament coincideixen". "Per a l'observatori -continua- és important que quan vinguen, les persones es troben en un entorn amb complicitat, perquè normalment tu expliques les coses un cop, explicar-les dues vegades és complicat, et revictimitza". I remata: "Moltes vegades la via penal no és el més important. Un assassinat és importantíssim, és clar, però nosaltres intentem explicar que el que t'ha passat a tu, independentment del que li hagi passat a una altra persona, per tu és el més greu que t'ha passat".

Segons l'informe de l'observatori, majoritàriament, les incidències ocorren a l'espai públic (54,4%), i sobretot a la via pública (33,1%). A més a més, s'enfoquen principalment contra els homes gais i bisexuals. En concret, un 59,3%, el que representa un total de 95 incidències registrades. Rodríguez explica aquesta xifra: "Sempre som els gais els qui en tenim més, perquè a les dones lesbianes els costa molt denunciar". I afegeix: "Els homes ho denuncien més, però l'LGBTI-fòbia està present en les dones lesbianes, gais, transsexuals...". Així mateix, matisa que sempre són els homes gais i bisexuals qui més denuncien, i normalment, en el segon lloc, es troben les dones trans, amb el 10,6% -17 incidències- enfront dels homes trans, que representen el 0,6%.

Les agressions solen donar-se durant els caps de setmana, perquè és quan el col·lectiu "sol trobar-se amb uns altres grups de joves que no necessàriament són LGBTI i en aquesta trobada hi ha un augment molt bèstia que no s'havia donat anteriorment", apunta Rodríguez. "Els joves de 17 o 18 anys -continua-, quan veuen una dona trans o un home gai, amollen els insults. Veuen que ho poden fer i ho fan, no és que estiguen organitzats ni és que se'n vagen de cacera ni necessàriament són d'ultradreta". I conclou: "És un tema que nosaltres l'estem analitzant molt. Com és possible que acaben pegant-li una pallissa perquè és *maricón*?".

Abad posa com a exemple l'assassinat d'una dona trans a Alacant, a qui van tractar com a home durant el procediment judicial del cas

Al País Valencià, el president del col·lectiu Diversitat i director de l'Observatori Valencià contra l'LGBTIfòbia, Toño Abad, explica que hi ha hagut un augment del nombre global d'agressions respecte a l'any anterior. En 2018 es registraren 111 casos, mentre que l'any 2019 foren 129. Segons Abad, aquesta xifra només "representa un 10%" de totes les situacions discriminatòries, que, assegura, solen patir més aquelles persones que més fàcilment se'ls identifica com a membres del col·lectiu LGBTI, "com el grup de dones trans o homes gais".

Les persones més fàcils d'identificar com a membres d'aquest col·lectiu i, principalment, les treballadores sexuals, moltes de les quals es troben en situació administrativa irregular, "són aquelles que més pateixen agressions i les que menys les denuncien", matisa Abad. I subratlla: "Precisament, si no estàs empadronada a Espanya, la gent té por d'anar a la policia, als tribunals, per a posar una denúncia. És molt preocupant". Abad posa com a exemple l'assassinat d'una dona trans a Alacant, a qui van tractar com a home durant el procediment judicial del cas. "Si els tribunals no reconeixen la seua identitat de gènere, evidentment, no es jutjarà com a delicte de transfòbia, no?", sentència.

Revictimització als jutjats

Recentment, el cas més mediàtic ha sigut l'agressió transfòbica contra una dona trans el 2 de maig, en plena pandèmia, per part d'un policia local de Benidorm (Marina Baixa). "És també la més paradigmàtica, perquè d'alguna manera representa el que anàvem denunciant, la indefensió davant les forces i cossos de seguretat de l'Estat espanyol i la

justícia. Moltes vegades, només amb el nostre testimoniatge se'ns posa en dubte o no se'ns pren seriosament", denuncia Abad.

"De dia eres encara més lleig, eres horrible", "que te'n vages, porc" o "què feu ara que no podeu ni halar polles ni robar?", són algunes de les frases que li va dir l'agent a la dona. L'agressió verbal es va fer viral a través del vídeo que havia gravat un altre agent, el conductor del cotxe patrulla. La cara de la víctima va eixir en tots els telediaris. "Era un escàndol i vam arribar a témer per la seua integritat", puntualitzen des de l'observatori del País Valencià.

L'observatori ha ofert un pla d'assessorament i acompanyament jurídic i psicològic a la víctima amb l'objectiu d'articular, d'una banda, l'acusació particular contra l'agent, i, de l'altra, una acusació popular a través de la fiscalia, la Conselleria d'Igualtat i altres organismes que es personaran també en la causa. Així mateix, també han desarticulat l'intent que va haver-hi per part d'advocats relacionats amb l'agent de portar l'acusació particular de la víctima. "No havien passat ni 24 hores i ja s'havien posat en contacte amb ella -amb una persona que no té recursos, migrant i que no entén l'idioma- per a oferir-li un advocat privat. Vam haver de desarticular aquest pla per vetlar pels seus interessos", rebla Abad amb rotunditat.

Segons l'informe, les dones trans, els homes trans i les persones amb identitats no-binàries presenten uns percentatges "d'ideació suïcida del 100%, 88,9% i 81,8%, respectivament"

Les darreres setmanes, l'associació Ben Amics de les Illes ha publicat un estudi sobre el risc de suïcidi de joves LGBTI a Mallorca, on van participar gairebé cent joves, d'entre 12 i 35 anys. Segons l'informe, les dones trans, els homes trans i les persones amb identitats no-binàries presenten uns percentatges "d'ideació suïcida del 100%, 88,9% i 81,8%, respectivament".

"Més del 60% ens varen dir que s'havien sentit discriminats pel fet de ser LGBTI. Però són una minoria els que decideixen denunciar. I són una minoria perquè els resultats que obtenen no són satisfactoris", explica la presidenta de Ben Amics, Tatiana Casado, qui puntualitza: "És un procés que desgasta. Has de contar i recontar la situació d'assetjament que has viscut, t'enfrontes a molta LGBTI-fòbia per part de les institucions i els professionals, i no s'entén aquesta revictimització a la qual s'obliga la víctima". D'altra banda, sosté que "l'LGBTI-fòbia que tenim interioritzada fa que les persones joves tinguin por a sortir de l'armari i produeix un sofriment que després es veu en conseqüències greus, com l'ansietat, depressió o nivells de suïcidi més alts".

Casado considera que no hi ha un augment de l'LGBTI-fòbia, sinó que ara es visibilitza més que abans. "Aquelles discriminacions que abans no els féiem cas, ara estem visibilitzant-les més". El problema, segons expressa, radica en el fet que "és un problema de totes, amb la indiferència i sent còmplice amb el nostre silenci davant qualsevol discriminació".

El perill del discurs d'odi

Des de l'arribada del partit d'Abascal a les institucions, s'ha confeccionat un discurs d'odi contra les persones LGBTI. En aquest sentit, cal diferenciar entre el discurs d'odi i el delictes d'odi, ja que el primer pot ser constitutiu de delictes d'odi, i el segon, com ara una agressió o un acte discriminatori, pot ser motivat pel discurs.

Els missatges d'odi, en l'actualitat, ixen de les institucions, amb la irrupció de l'extrema dreta. "Era una cosa que es veia o se sentia, però no tenia altaveus tan clars. Això s'ha incrementat i hi ha hagut un qüestionament de les persones LGBTI. Hi ha tota una sèrie d'argumentacions per dir que només volem gaudir de privilegis, desarticular la família tradicional i trencar els consensos socials", relata Abad, qui pensa que el discurs d'odi actual té una incidència directa en els delictes d'odi. "Comparar, com ha fet un regidor de Massamagrell (Horta Nord), l'homosexualitat amb la pederàstia pot constituir-se com a delictes d'odi, però a més pot incitar unes altres persones, que no són de discurs, però són d'acció, a cometre delictes", sentència. En aquest context, el director de l'Observatori Valencià contra l'LGBTI-fòbia conclou: "Des del nostre punt de vista, hem de continuar treballant dia a dia perquè les persones LGBTI no patim por per a expressar la nostra orientació al carrer. La nostra causa són la defensa drets humans, i ara és un moment clau, perquè fins ara no havíem tingut portaveus de l'odi en les institucions".

[Castellano]

La LGBTI-fobia, más visible que nunca

Los observatorios y los colectivos contra la LGBTI-fobia en Cataluña y Valencia han registrado un aumento de las agresiones durante el último año. En 2019, en Cataluña, según datos del Observatorio contra la Homofobia, aumentaron las incidencias registradas en un 41% respecto al año anterior. Sin embargo, apuntan que la mayoría de las agresiones continúan sin denunciarse debido a la revictimización que sufre el colectivo durante el proceso judicial

Manifestación contra la LGBTIfòbia en Barcelona, en el año 2017 / MARTA PÉREZ SANTOS

El 6 de octubre de 1991, Sonia Rescalvo Zafra fue asesinada en Barcelona. Seis cabezas rapadas neonazis entraron en el parque de la Ciutadella y se dirigieron a la glorieta de los Músicos. En este lugar se encontraban Sonia y su compañera, Doris Romero, a quien identificaron como "bultos" con "aspecto de travesti". Sonia fue asesinada, mientras que Doris resultó herida de gravedad. Antes de abandonar el parque, el grupo de neonazis agredió tres personas sin hogar, dos de ellas lograron escapar y una perdió la vista de un ojo a causa de la paliza. Este crimen transfóbico marcó la historia reciente del movimiento LGBTI en Cataluña. Apenas un año después del juicio, una de las reivindicaciones del movimiento era alcanzada con la incorporación de la agravante de odio al ordenamiento jurídico español por los crímenes motivados por la orientación sexual o la identidad de género, y con la reforma del código penal en 1995. Además, el Frente de Liberación Gay de Cataluña (FAGC) creó la oficina antidiscriminatoria, que se convirtió años más tarde en el Observatorio contra la Homofobia (OCH) como herramienta activista y de defensa del colectivo LGBTI.

En el País Valenciano, el 5 de mayo de 2014, Javier Abril fue invitado por tres jóvenes en una fiesta, organizada en la casa de uno de ellos en Gandia (La Safor). Javier recibió trece puñaladas, que le costaron la vida, bajo el "pretexto" que quería "tocar" uno de ellos. La policía tardó 45 días en encontrar su cuerpo totalmente descuartizado en Pego (Marina Alta). El Observatorio contra la Homofobia denunció públicamente los hechos a la fiscalía e hizo llegar el caso a varios grupos parlamentarios de las Cortes Valencianas, entidades y activistas LGBTI de Gandia. Dos años más tarde, en 2016, llegó a la Audiencia Provincial de Valencia, donde el juzgado declaró culpable uno de los tres chicos, que se autoinculpó. El asesino fue condenado a dieciséis años de prisión con la atenuante de embriaguez y la agravante de homofobia. A su vez, sin embargo, sin contar con el tejido asociativo LGBTI, el año 2017 se reabría el caso en el Tribunal Superior de Justicia, que eliminó el agravante de homofobia. La defensa alegó el pánico del asesino ante las "insinuaciones" de Javier en un contexto de embriaguez. Javier Abril representa uno de los casos de homofobia más cruel e impune del País Valenciano.

Sonia, Doris y Javier son algunos de los casos que representan la punta del iceberg del LGBTI-fobia, es decir, el odio o aversión contra las personas que pertenecen al colectivo LGBTI. Se muestra a través de situaciones discriminatorias sustentadas en un sistema cultural, social y económico que regula la sexualidad y facilita la legitimidad a algunas personas, amparadas por la estructura de este sistema.

Incremento de las agresiones en Cataluña

El OCH ha publicado recientemente el informe *El estado de la LGTBI-fobia en Cataluña*, donde en el año 2019 se ha registrado un incremento del 41% de incidencias registradas (160) respecto al 2018 (113). En el informe se explican las cifras, tanto a nivel cuantitativo como cualitativo, para entender en qué momento se encuentran las personas LGBTI en Cataluña y se denuncian situaciones de discriminación por orientación sexual o identidad de género. De hecho, sin embargo, el objetivo principal del colectivo LGBTI -más allá del reconocimiento formal de los derechos- consiste en hacer públicos los conflictos sociales tradicionalmente considerados como asuntos privados.

El presidente del Observatorio contra la Homofobia en Cataluña y militante del Frente de Liberación Gay de Cataluña, Eugeni Rodríguez, explica: "Como se observa en el informe, la imagen es un iceberg, donde sólo se ve una punta muy mínima ". Y añade: "Un hecho es que en todos los países donde se hacen estudios, hay un consenso en que el colectivo le cuesta mucho ir al itinerario oficial". De hecho, el informe señala que la mayoría de personas que sufren LGBTI-fobia -no denuncian. En 2019, del total de incidencias registradas, sólo se denunció un 28,7%.

Rodríguez detalla que hay varias fuentes especializadas en delitos de odio y "los datos raramente coinciden". "Para el observatorio -continúa- es importante que cuando vengan, las personas se encuentran en un entorno con complicidad, porque normalmente tú explicas las cosas una vez, explicarlas dos veces es complicado, te revictimiza". Y remata: "Muchas veces la vía penal no es lo más importante. Un asesinato es importantísimo, claro, pero nosotros intentamos explicar que lo que te ha pasado a ti, independientemente de lo que le

haya pasado a otra persona, para ti es lo más grave que te ha pasado ".

Según el informe del observatorio, mayoritariamente, las incidencias ocurren en el espacio público (54,4%), y sobre todo en la vía pública (33,1%). Además, se enfocan principalmente contra los hombres gays y bisexuales. En concreto, un 59,3% de, lo que representa un total de 95 incidencias registradas. Rodríguez explica esta cifra: "Siempre somos los gays quienes tenemos más, porque a las mujeres lesbianas les cuesta mucho denunciar". Y añade: "Los hombres lo denuncian más, pero la LGBTI-fobia está presente en las mujeres lesbianas, gays, transexuales ...". Asimismo, matiza que siempre son los hombres gays y bisexuales que más denuncian, y normalmente, en el segundo lugar, se encuentran las mujeres trans, con el 10,6% -17 incidencias- frente a los hombres trans, que representan el 0,6%.

Las agresiones suelen darse durante los fines de semana, porque es cuando el colectivo "suele encontrarse con otros grupos de jóvenes que no necesariamente son LGBTI y en este encuentro hay un aumento muy bestia que no se había dado anteriormente ", apunta Rodríguez. "Los jóvenes de 17 o 18 años -continúa-, cuando ven una mujer trans o un hombre gay, sueltan los insultos. Ven que lo pueden hacer y lo hacen, no es que estén organizados ni es que se vayan de cacería ni necesariamente son de ultraderecha ". Y concluye: "Es un tema que nosotros la estamos analizando mucho. Como es posible que acaban pegando una paliza porque es *maricón* ? ".

Abad pone como ejemplo el asesinato de una mujer trans en Alicante, a quien trataron como hombre durante el procedimiento judicial del caso

En el País Valenciano, el presidente del colectivo Diversidad y director del Observatorio Valenciano contra el LGBTIfobia, Toño Abad, explica que ha habido un aumento del número global de agresiones respecto al año anterior. En 2018 se registraron 111 casos, mientras que en el año 2019 fueron 129. Según Abad, esta cifra sólo "representa un 10%" de todas las situación discriminatorias, que, asegura, suelen sufrir más aquellas personas que más fácilmente se les identifica como miembros del colectivo LGBTI, "como el grupo de mujeres trans o hombres gays".

Las personas más fáciles de identificar como miembros de este colectivo y, principalmente, las trabajadoras sexuales, muchas de las cuales se encuentran [en situación administrativa irregular](#) , "son aquellas que más sufren agresiones y las que menos las denuncian", matiza Abad. Y subraya: "Precisamente, si no estás empadronada en España, la gente tiene miedo de ir a la policía, los tribunales, para poner una denuncia. Es muy preocupante ". Abad pone como ejemplo el asesinato de una mujer trans en Alicante, a quien trataron como hombre durante el procedimiento judicial del caso. "Si los tribunales no reconocen su identidad de género, evidentemente, no se juzgará como delito de transfobia, no?", Sentencia.

Revictimización en los juzgados

Recientemente, el caso más mediático ha sido la agresión transfóbica contra una mujer trans el 2 de mayo, en plena pandemia, por parte de un policía local de Benidorm (Marina Baixa). "Es también la más paradigmática, porque de alguna manera representa lo que

íbamos denunciando, la indefensión ante las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado español y la justicia. Muchas veces, sólo con nuestro testimonio se nos pone en duda o no se nos toma en serio ", denuncia Abad.

"De día eres aún más feo, eres horrible", "que te vayas, cerdo" o "que haces ahora que no puede ni jalar pollas ni robar?", Son algunas de las frases que le dijo el agente a la mujer. La agresión verbal se hizo viral a través del vídeo que había grabado otro agente, el conductor del coche patrulla. La cara de la víctima salió en todos los telediarios. "Era un escándalo y llegamos a temer por su integridad", puntualizan desde el observatorio del País Valenciano.

El observatorio ha ofrecido un plan de asesoramiento y acompañamiento jurídico y psicológico a la víctima con el objetivo de articular, de una parte, la acusación particular contra el agente, y, por otro, una acusación popular a través de la fiscalía, la Consejería de Igualdad y otros organismos que se personarán también en la causa. Asimismo, también han desarticulado el intento que hubo por parte de abogados relacionados con el agente de llevar la acusación particular de la víctima. "No habían pasado ni 24 horas y ya se habían puesto en contacto con ella -con una persona que no tiene recursos, migrante y que no entiende el idioma- para ofrecerle un abogado privado. Tuvimos que desarticular este plan para velar por sus intereses ", remacha Abad con rotundidad.

Las últimas semanas, la asociación Ben Amics de las Islas ha publicado un estudio sobre el riesgo de suicidio de jóvenes LGBTI en Mallorca, donde participaron casi cien jóvenes, de entre 12 y 35 años. Según el informe, las mujeres trans, los hombres trans y las personas con identidades no-binarias presentan unos porcentajes "de ideación suicida del 100%, 88,9% y 81,8% de, respectivamente".

"Más del 60% nos dijeron que habían sentido discriminados por ser LGBTI. Pero son una minoría los que deciden denunciar. Y son una minoría que los resultados que obtienen no son satisfactorios ", explica la presidenta de Ben Amics, Tatiana Casado, quien puntualiza: "Es un proceso que desgasta. Tienes que contar y recontar la situación de acoso que has vivido, te enfrentas a mucha LGBTI-fobia por parte de las instituciones y los profesionales, y no se entiende esta revictimización a la que obliga la víctima ". Por otra parte, sostiene que "la LGBTI-fobia que tenemos interiorizada hace que las personas jóvenes tengan miedo a salir del armario y produce un sufrimiento que después se ve en consecuencias graves, como la ansiedad, depresión o niveles de suicidio más altos ".

Casado considera que no hay un aumento de la LGBTI-fobia, sino que ahora se visibiliza más que antes. "Aquellas discriminaciones que antes no les hacíamos caso, ahora estamos visibilizándolas más". El problema, según expresa, radica en que "es un problema de todas, con la indiferencia y siendo cómplice con nuestro silencio ante cualquier discriminación".

El peligro del discurso de odio

Desde la llegada del partido de Abascal a las instituciones, se ha confeccionado un discurso de odio contra las personas LGBTI. En este sentido, hay que diferenciar entre el discurso de odio y el delito de odio, ya que el primero puede ser constitutivo de delito de odio, y el segundo, como una agresión o un acto discriminatorio, puede ser motivado por el discurso .

Los mensajes de odio, en la actualidad, salen de las instituciones, con la irrupción de la extrema derecha. "Era algo que se veía o se sentía, pero no tenía altavoces tan claros. Esto se ha incrementado y ha habido un cuestionamiento de las personas LGBTI. Hay toda una serie de argumentaciones para decir que sólo queremos disfrutar de privilegios, desarticular la familia tradicional y romper los consensos sociales ", relata Abad, quien piensa que el discurso de odio actual tiene una incidencia directa en los delitos de odio . "Comparar, como ha hecho un concejal de Massamagrell (Horta Nord), la homosexualidad con la pederastia puede constituirse como delito de odio, pero además puede incitar otras personas, que no son de discurso, pero son de acción, a cometer delitos ", sentencia. En este contexto, el director del Observatorio Valenciano contra la LGBTI-fobia concluye: "Desde nuestro punto de vista, tenemos que seguir trabajando día a día para que las personas LGBTI no suframos miedo para expresar nuestra orientación en la calle. Nuestra causa son la defensa derechos humanos, y ahora es un momento clave, porque hasta ahora no habíamos tenido portavoces del odio en las instituciones ".

<https://directa.cat/la-lgbtifobia-mes-visible-que-mai/>

<https://ppcc.lahaine.org/la-lgbti-fobia-mas-visible>